

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 marca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z dnia 12 grudnia 2013 r. oraz z dnia 19 grudnia 2013 r. odmawiającej ww. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 3 listopada 2013 r. do 2 grudnia 2013 r. oraz od dnia 3 grudnia 2013 r. do 23 grudnia 2013 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

J. S. – M. była zatrudniona w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Z. na podstawie umowy o pracę do dnia 2 listopada 2013 r. W okresie od 3 listopada 2013 r. do 23 grudnia 2013 r. wnioskodawczyni była niezdolna do pracy.

W dniu 5 kwietnia 2012 r. ubezpieczona zawarła z (...) Spółką z o. o. Szpitalem (...) św. J. B. w Ł. umowę zlecenia, na mocy której podjęła się pełnienia, za wynagrodzeniem, dyżurów lekarskich. Powyższa umowa obowiązywała również w okresie niezdolności do pracy, jednakże wnioskodawczyni nie pełniła wówczas dyżurów na rzecz Szpitala i nie otrzymywała z tego tytułu wynagrodzenia. Po odzyskaniu zdolności do pracy wnioskodawczyni kontynuowała wykonywanie umowy zlecenia. Z tytułu umowy zlecenia wnioskodawczyni nie została objęta dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

W oparciu o tak ustalony bezsporny między stronami stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż w niesione odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 13 ust 1 pkt. 2 w związku z art. 22 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 267 ze zm.) z zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy (...) kontynuuje działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym (...).

Jak wynika z dokonanych ustaleń po ustaniu zatrudnienia w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Z. wnioskodawczyni była nadal związana umową cywilnoprawną o świadczenie usług, której nie wykonywała z uwagi na niezdolność do pracy. Wspólną cechą przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego (emerytura lub renta z tytułu niezdolności do pracy), z Funduszu Pracy (zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek lub świadczenie przedemerytalne) bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej. We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów.

Zdaniem Sądu wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy zatem sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu, natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. W takiej sytuacji niezdolność do pracy nie daje podstaw do przyznania zasiłku chorobowego mimo spełnienia warunków określonych w art. 7 ustawy, skoro osoba taka nie skorzystała z możliwości dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i powstania nowego tytułu ubezpieczenia.

W wyroku z dnia 4 czerwca 2012 r., w sprawie I UK 13/12, Lex 1218583 Sąd Najwyższy stwierdził, że zasiłek chorobowy zastępuje utracony zarobek. Ryzykiem chronionym jest w tym przypadku niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, zarówno tej, której wykonywanie dawało tytuł do

objęcia ubezpieczeniem, jak i wykonywanej równolegle z taką działalnością a ponadto jakiegokolwiek nowej działalności dającej źródło utrzymania. Jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (choroba) będzie pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczeniowym. W orzecznictwie, jeszcze na tle ustawy z dnia 17 grudnia 1974 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1983 roku, Nr 30, poz. 143) wskazywano, że działalność zarobkowa jest to tego rodzaju działalność, która stanowi tytuł do objęcia ubezpieczeniem społecznym, ponieważ tylko taka działalność może być podstawą do wypłaty zasiłku w miejsce utraconego dochodu, a więc uczynić zbędną ochronę ubezpieczeniową z poprzedniej, zakończonej działalności. Podkreślano więc, że „działalność zarobkowa” to działalność stanowiąca tytuł podlegania obowiązkowi ubezpieczenia chorobowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 roku, II UKN 68/99, opubl. OSNP z 2000 r., Nr 19, poz. 726). Obecnie warunek ten został wprost wpisany w cytowany przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 25 czerwca 1999r. Podobny pogląd wyraził Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt VII Ua 131/13.

W ocenie Sądu Rejonowego powołany przez odwołującą wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2012 r. w sprawie I UK 13/12 został wydany w odmiennym stanie faktycznym – nie doszło do objęcia odwołującego ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania działalności gospodarczej z uwagi na jej faktyczne niepodjęcie. Sąd Najwyższy wskazał, że pozbawienie prawa do zasiłku chorobowego miałoby uzasadnienie wówczas, gdyby wnioskodawca uzyskał tytuł ubezpieczenia w postaci prowadzenia działalności gospodarczej (kontynuując działalność, która nie podlegała obowiązkowi opłacania składek wobec prowadzenia jej równolegle z pracowniczym zatrudnieniem), czyli gdyby podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, a w konsekwencji nabył tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. W tym kontekście nabiera znaczenia okoliczność faktycznego prowadzenia (kontynuowania) działalności gospodarczej po ustaniu ubezpieczenia pracowniczego. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (tytułem przykładu, z nowszych orzeczeń można przywołać wyroki Sądu Najwyższego: z 22 lutego 2010 r., I UK 240/09, LEX nr 585723, z 18 października 2011 r., II UK 51/11, LEX nr 1110977 i z 18 listopada 2011 r., I UK 156/11, LEX nr 1102533) należy stwierdzić, że wpis do ewidencji tej działalności (rejestr) stwarza domniemanie jej prowadzenia. Domniemanie to może zostać obalone w razie udowodnienia, że działalność ta nie była prowadzona wskutek zaistnienia szczególnych, zazwyczaj losowych, okoliczności. W takich okolicznościach nie powstaje obowiązek ubezpieczenia społecznego a co za tym idzie nie powstaje tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym nie obejmuje okresu, w którym zaprzestano prowadzenia działalności gospodarczej albo zawieszono jej prowadzenie na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.). W rozpatrywanym przypadku, zachowanie przez wnioskodawcę prawa do zasiłku chorobowego w okresie do 30 grudnia 2010 r. (do ustalonego przez Sąd zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej) miałoby miejsce w razie udowodnienia przez niego, że faktycznie tej działalności nie prowadził. Gdyby wnioskodawca nie obalił domniemania wynikającego z zarejestrowania działalności należałoby przyjąć, że w tym okresie nabył nowy (niepracowniczy) tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. (...) W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej wnioskodawca nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.) i nie dotyczył go obowiązek opłacania ubezpieczenia chorobowego (art. 36a tej ustawy).

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni faktycznie wykonywała umowę zlecenia (w okresie kiedy była zdolna do pracy). Istniał zatem tytuł do objęcia jej ubezpieczeniem społecznym. Zdaniem Sądu aktualność zachowuje zatem pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w cytowanym orzeczeniu, że zasiłek chorobowy zastępuje utracony zarobek. Ryzykiem chronionym jest w tym przypadku niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, zarówno tej, której wykonywanie dawało tytuł do objęcia ubezpieczeniem, jak i wykonywanej równolegle z taką działalnością, a ponadto jakiegokolwiek nowej działalności dającej źródło utrzymania. Jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (choroba) będzie pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczeniowym.

Po ustaniu zatrudnienia w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Z. wnioskodawczyni kontynuowała działalność zarobkową – umowę zlecenia zawartą z (...) Spółką z o. o. Szpitalem (...) św. J. B. w Ł.. Zdaniem Sądu Rejonowego nie zachowuje zatem prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia – umowy o pracę.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. (Dz. U. 2010 r. Nr 77 poz. 512) poprzez jego zastosowanie skutkujące odmową przyznania wnioskodawczym prawa do zasiłku chorobowego w okresach 3.11.2013 r. - 2.12.2013 r. i od 3.12.2013 r. - 23.12.2013 tj. po ustaniu tytułu ubezpieczenia na skutek błędnego przyjęcia, iż pozostawanie przez wnioskodawczynię, po ustaniu tytułu ubezpieczenia, stroną umowy zlecenia, zawartej z innym podmiotem niż pracodawca, przy jednoczesnym braku faktycznego wykonywania tej umowy w okresie niezdolności do pracy i nieosiągania z tego tytułu jakichkolwiek dochodów oznacza kontynuowanie przez wnioskodawczynię pracy zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym - stanowiące negatywną przesłankę uzyskania prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, w sytuacji gdy samo tylko formalne pozostawanie stroną umowy zlecenia nie oznacza kontynuowania działalności zarobkowej, o której mowa w art. 13 ust 1 pkt 2 w/w ustawy i w konsekwencji skutkować winno uchyleniem obu zaskarżonych decyzji ZUS i przyznaniem wnioskodawczym prawa do zasiłku chorobowego w okresach 3.11.2013 r. - 2.12.2013 r. i 3.12.2013 r. - 23.12.2013 r.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie J. M. zasiłku chorobowego za okres 3.11.2013 r. - 2.12.2013 r. i 3.12.2013 r. - 23.12.2013 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od 3.11.2013 r. do 2.12.2013 r. i 3.12.2013 r. do 23.12.2013 r. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy wnioskodawczyni w okresie niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego kontynuowała działalność zarobkową, w związku z czym w myśl art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U.2014.159 -j.t.) utraciła prawo do zasiłku chorobowego za ten okres.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

Zgodnie z art. 13. ust 1 pkt.2 powołanej ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Oznacza to, iż wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. (postanowienie SN z 2003-10-29 II UK 176/03, wyrok AP B. z 2001-02-27 III AUa 91/01 OSA 2001/11/42). Wskazana

konstrukcja przesłanki "nienabycia" prawa do tego zasiłku pozwala więc na stwierdzenie, że ryzykiem chronionym powołanego przepisu jest niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, a także nowej działalności dającej źródło utrzymania (por. uchwała SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. SN 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkł. 2001, nr 20, poz. 2; Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17; OSP 2002, z. 12, poz. 151).

Pojęcie działalności zarobkowej, niezdefiniowane ani na gruncie ustawy zasiłkowej ani w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, należy natomiast rozumieć szeroko. W sensie rodzajowym wchodzi tu w grę każda praca (działalność) zarobkowa, mogąca stanowić źródło dochodów (H. Pławucka, glosa do uchwały SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/200, OSP 2002, z. 12, poz. 599). W orzecznictwie, jeszcze na tle ustawy z grudnia 1974 r., wskazywano, że "działalnością zarobkową" jest działalność stanowiąca źródło dochodu z tytułu własnej pracy, niezależnie od podstawy jej wykonywania. Może nią być na przykład zatrudnienie na podstawie umowy o pracę czy umowy zlecenia lub umowy agencyjnej. Jedną z form działalności zarobkowej jest też prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek. Dodatkowo przyjmowano, że jest to tego rodzaju działalność zarobkowa, która stanowi tytuł do ubezpieczenia społecznego, ponieważ tylko taka działalność może być podstawą do wypłaty zasiłku w miejsce utraconego dochodu, a więc uczynić zbędną ochronę ubezpieczeniową z tytułu poprzedniej, zakończonej działalności. Podkreślano zatem, że działalność zarobkowa to "działalność stanowiąca tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu" (wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 68/99, OSNP 2000, nr 19, poz. 726). Obecnie warunek ten jest *expressis verbis* wpisany w komentowanym przepisie.

Pod pojęciem podjęcia lub kontynuowania działalności zarobkowej, stanowiącym przyczynę wyłączającą prawo do zasiłku, należy więc rozumieć istnienie innych źródeł dochodów, będących tytułem do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniających prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Wykonywanie umowy zlecenia daje natomiast podstawę do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Zgodnie z art. 11 ust 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U Nr 137 poz 887 z późn.zm) dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają bowiem na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10, w tym wskazane w pkt 4 osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi. Stosowanie zaś do brzmienia art. 13 pkt 2 osoby wykonujące pracę nakładczą oraz zleceniobiorcy podlegają ubezpieczeniu społecznemu od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy. Kontynuacja umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy stanowi więc negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2013 r. I UK 626/12 LEX nr 1408145)

Mając na uwadze zarzuty apelacji - iż trudno uznać, aby samo pozostawanie przez wnioskodawczynię w stosunku zlecenia, bez faktycznego wykonywania umowy i osiągnięcia dochodów z tego tytułu stanowiło kontynuowanie pracy zarobkowej, o której mowa w powoływanym art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej - istotnie przyznać należy, iż zawarcie przez ubezpieczoną umowy zlecenia i trwanie tej umowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia z tytułu stosunku pracy, stwarza jedynie wzruszalne domniemanie kontynuowania działalności zarobkowej przez wnioskodawczynię po ustaniu stosunku pracy. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób przyjąć, iż na gruncie rozpoznawanego przypadku działalność ta nie była kontynuowana.

Przede wszystkim o braku faktycznego wykonywania działalności nie świadczy bezsporna okoliczność, iż w okresie niezdolności do pracy, za który strona skarżąca domaga się wypłaty spornego zasiłku, wnioskodawczyni nie podejmowała się pełnienia, za wynagrodzeniem, dyżurów lekarskich, co było treścią umowy zlecenia zawartej z (...) Spółką z o. o. Szpitalem (...) św. J. B. w Ł. i w związku z tym za okres ten wynagrodzenia jej nie wypłacono.

Odnosząc się do powyższego, po pierwsze wskazać należy, iż nie uzyskiwanie dochodu samo w sobie nie wyłącza regulacji art. 13 ust. 2 ww. ustawy, gdyż przepis ten nie uzależnia prawa do zasiłku chorobowego od osiągnięcia lub nie osiągnięcia dochodu. Po drugie – co także było w sprawie bezsporne- wnioskodawczyni poza okresami niezdolności do pracy, czynności przewidziane w umowie zlecenia generalnie podejmowała i z tego tytułu osiągała dochody. Tym samym, działalność zarobkowa na rzecz zleceniodawcy w ogóle była prowadzona. W konsekwencji z uwagi na istnienie innych źródeł dochodów, istniała zatem podstawa do objęcia wnioskodawczyni dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Po trzecie, tym właśnie może się wyrażać różnica pomiędzy pracą i działalnością zarobkową, że podczas zatrudnienia osoba świadcząca pracę otrzymuje cyklicznie (miesięcznie) stałe i adekwatne wynagrodzenie, które nie zależy od ilości i terminów wykonywanych zadań (czynności) w określonym czasie. Wobec powyższego wykonywanie działalności - umowy zlecenia, trwa od momentu jej rozpoczęcia do chwili jej faktycznego całkowitego zaprzestania. Praca zarobkowa w tym okresie może bowiem charakteryzować się różnym natężeniem i w związku z tym być rozliczana w zależności od potrzeb (zapłata następuje tylko w okresach kiedy konkretne zadania były faktycznie podejmowane). Nie oznacza to jednak, iż w okresach mniejszej aktywności wykonującego działalność lub okresach czasowego jej usprawiedliwionego zawieszenia fakt wykonywania, w ogóle umowy zlecenia można kwestionować. W prawnym rozumieniu "zaprzestanie działalności" następuje zatem z chwilą jej formalnego zawieszenia lub zakończenia na skutek rozwiązania umowy lub całkowitego zaniechania jej wykonywania. Faktyczne chwilowe zaprzestanie prowadzenia działalności wynikającej z umowy zlecenia, które nie zostało spowodowane tymi okolicznościami, nie powoduje więc wyłączenia prowadzącego tę działalność z ubezpieczeń społecznego i zdrowotnego.

Nadto należy podkreślić, że wnioskodawczyni nie tylko nie wykazała, ale nawet nie twierdziła, że zawarta umowa zlecenia rozwiązała się czy wygasła przed powstaniem niezdolności do pracy odwołującej się, czy też w jej trakcie. Wręcz przeciwnie – wnioskodawczyni podkreślała w swoich zeznaniach, że nadal łączy ją umowa zlecenie ze Szpitalem i cały czas obowiązuje. A zatem nie można uznać, aby skarżąca obaliła w toku postępowania domniemanie kontynuowania działalności zarobkowej po ustaniu stosunku pracy.

Wbrew twierdzeniom apelacji brak zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, iż wnioskodawczyni jest uprawniona do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia w spornym okresie. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że choć wnioskodawczyni nie wykonywała czynności związanych z wykonywaniem umowy zlecenia, działalność ta, była kontynuowana, a w związku z tym istniał tytuł do objęcia wnioskodawczyni dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Wbrew sugestiom skarżącego, wnioskodawczyni spełniała zatem kryteria art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Apelacyjne zarzuty dotyczące naruszenia wskazanego przepisu poprzez jego nieuprawnione zastosowanie należy zatem uznać za chybione.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację wnioskodawczyni jako bezzasadną.